

Историята са живи, когато се помнят

» На 2 стр.

Феликс Цици:

„Имах прекрасни герои“

» На 4 стр.

„Испания“ на Димитър Динев

» На 4 стр.

16 МЕЖДУНАРОДЕН СОФИЯ ФИЛМ ФЕСТИВАЛ
Dnes.bg

www.siff.bg

Разпространява се безплатно

13 МАРТ, 2012 г.

БРОЙ 5, ИЗЛИЗА ВСЕКИ ФЕСТИВАЛЕН ДЕН

НЕОБИЧАЙНО ЗА ПОДОЗРЕНИ

Нури Билге Джейлан:

“ГЛЕДАМ ВСЯКАКЪВ ТИП КИНО, НО КАТО ЗРИТЕЛ ОБИЧАМ НАЙ-МНОГО ФИЛМИТЕ ЗА ДЕЦА”

Избрахте да се разходите с екипа си из села близо до София. Попаднахте ли на интересни места?

Обиколихме няколко села из дефилето на река Искър. Мисля, че най-интересното място, което открихме, бе

една стара, напълно пуста жп гара. Наоколо нямаше никакви хора, а в малката сграда бе пълно с остатъци от предишен живот. Сред боклуци, гнезда на птици и изпочупени вещи открих едно много старо бюро. Изумителното бе, че

» 3 стр.

ПРЕСЦЕНТЪР

Вчера българското кино беше акцент в пресцентъра на Фестивала. На вниманието на журналистите бяха представени филмите в документалната и игралната програма на София Филм Фест. В началото Андрей Паунов посочи критериите, по които с Борис Десподов са подготвяли програмата. Авторите на документалните творби разказаха за първоначалните си идеи и последвалия процес на снимане. Беше засегнат проблемът с качеството на съвременните документални филми, тяхното разпространение и контакт със зрителите. Монополът върху филмовия показ се превръща в препъни камък за родните филми. Липсва регламент, благодарение

на който филмите да стигат до по-голяма част от родните зрители. Държавата за пореден път абдикира от своите основни задължения да въведе правила, сподели Владислав Карамфилов

– Влади, автор на „Шменти капели“. Същото мнение изрази и режисьорът на „Миграцията на паламуда“ Людмил Тодоров.

За какво е критерий боксофисът на българските филми – запита риторично режисьорът на „Аве“ Константин Божанов. Дали това е критерий за качество, или за количество?! Навсякъде извън България съществуват мрежи от специализирани кина, в които всеки арт филм да бъде прожектиран и да достигне до по-голяма аудитория. Участниците в пресконференцията се обединиха около тъжното заключение, че в София и в цялата страна липсват киносалони, в които да се прожектират български и арт заглавия.

ФИЛМИТЕ ДНЕС

КИНО ЛЮМИЕР

16.00 **Островът**
The Island, 110'

18.15 **Испания**
Spain, 102'
20.45 **Перфектно чувство**
Perfect Sense, 92'

ДОМ НА КИНОТО

14.00 **Архео** / Archeo, 76'
16.00 **Бъдещето е завинаги** / Future Lasts Forever, 108' к/м: **В крак с времето** / In Step with the Time, 14'
18.30 **Фиш енд чипс** / Fish'n'Chips, 101' к/м: **Сутрин** / Morning, 15'
21.00 **Историята са живи, когато се помнят** / Stories Only Exist When Remembered, 98'

к/м: **Отивам в Италия** / Going to Italy, 25'

CINEMA CITY

19.00 **Тришна**
Trishna, 117'
21.15 **Разгяля** / A Separation, 123'

АКЦЕНТ

ВЕЧЕР НА ГЕОРГИ СТОЯНОВ

Режисьорът получи Наградата на София на 16-ия София Филм Фест.

Виж на стр. 3

НЕОБИЧАЙНО ЗА ПОДОЗРЕНИ

Международното жури на 16-ия София Филм Фест

ДЕЙВИД МАКЕНЗИ

Дейвид Макензи е роден през 1966 г. Публиката на София Филм Фест добре го познава още от дебютния му филм „Последната велика пустош“ (2002), включен в конкурсната програма на Фестивала през 2003 г. Година по-късно Дейвид Макензи ни плени с екзистенциалната си драма „Младият Адам“. Кинотворбата спечели наградата „Майкъл Пауъл“ за най-добър британски филм на фестивала в Единбург. Следващите два филма на Макензи – „Пагубна страст“ (2005) и „Халъм Фоу“ (2007), са номинирани за „Златна мечка“ на фестивала в Берлин. „Халъм Фоу“ е отличен и със „Златен Хичкок“ за най-добър филм, както и с наградата на „Kodak“ за операторско майсторство на кинофестивала в Динар (Франция). С „Професия жиголо“ (2009) Макензи се пренася за кратко в Холивуд, за да се върне отново към мрачните тонове на британското ежедневие с „Перфектно чувство“ (2011). Най-новият филм на режисьора е жизнеутвърждаващ поглед към смисъла на любовта и на това да бъдеш обичан в днешните смутни времена.

ДРАГОМИР ШОЛЕВ

Българският режисьор Драгомир Шолев завършва НАТФИЗ (специалност анимация и филмова и телевизионна режисура), работи като асистент-режисьор в редица игрални филми и е автор на над 150 реклами и музикални видеоклипове. Специалистите го определят като обещаващ режисьор и сценарист след успеха на късометражните му филми „Семейство“, „Хабанера“, „Преди живота, след смъртта“ и „Посредникът“. През 2005 г. черно-белият „Преди живота, след смъртта“ получава наградата JAMESON за най-добър български късометражен филм. През 2011 г. създава игралния си дебют „Подслон“. Триумфалното фестивално шествие на филма започна от Сан Себастиан, на 15-ия София Филм Фест бе удостоен с Голямата награда за най-добър филм в Международния конкурс, наградата „Kodak“ за най-добър български игрален филм и с наградата на публиката. В момента Драго Шолев пише сценария за втория си игрален филм.

ОЛГА ДИХОВИЧНАЯ

Единствената дама в състава на международното жури е актриса и режисьор, нашумяла напоследък с участието си във филма „Портрет по здрач“ (Голямата награда на МКФ в Солун). Актрисата учи във факултета по изкуствата на Белоруския държавен университет, а през 2001 г. завършва майсторски режисьорски курс в класа на Алексей Герман. През 2005 г. Диховичная се дипломира по специалността психология в Московския държавен университет. В продължение на 10 години Олга трупя опит в телевизията като журналист и водещ, а за периода 1999-2009 г. създава 9 документални филма като режисьор, сценарист и копродукцент. Правят впечатление ролите ѝ в „Копейка“ (2002), сериала „Пари“ (2002), „Дишай, издишай“ (2006), „Два дни“ (2011). В „Портрет по здрач“ (2011) на Ангелина Никонова за ролята си на жена, която се влюбва в насилника си, Диховичная е удостоена с награди от фестивалите в Онфлор (Франция) и Оренбург (Русия). Днес Диховичная е художествен директор на модерния московски кинофестивал „Утре“ (Завтра).

ЯН ЦВИТКОВИЧ

Словенският режисьор и сценарист Ян Цвиткович е роден през 1966 г. Дипломира се като археолог. От 1998 г. пише сценарии за късометражни и игрални филми и за ТВ сериали. През 2001 г. дебютира като режисьор с „Хляб и мляко“, отличен като най-добър дебют на фестивала във Венеция. Вторият му филм „От гроб на гроб“ (2005) получи наградата за най-добър балкански филм на 10-ото издание на СФФ през 2006 г., а също и наградата за най-добър режисьор от кинофестивала в Сан Себастиан. В Котбус творбата бе удостоена с Гран при и наградата на Екуменическото жури. На кинофестивала в Торино „От гроб на гроб“ донесе на Ян Цвиткович наградите за най-добър филм и най-добър сценарий.

МАРК БАШЕ

В компанията на четиримата режисьори в журито ще се озове френският продуцент Марк Баше, който също дебютира в киното зад камерата. От 1982 до 1988 г. той е оператор на 8 късометражни филма. През 1994 г. е копродукцент на „Преди дъжда“ (реж. Милчо Манчевски), а през 1997 г. е продуцент на „Доберман“ (реж. Ян Кунен). Името му е свързано с продукцията „Влакът на живота“ (1998) на Раду Михалеану, а интересът му към източноевропейското кино достига кулминацията си в дългогодишното му партньорство с босненският режисьор Данис Танович. Френският продуцент гостува за пръв път на София Филм Фест през 2002 г. и връчи първата награда на Фестивала NO MAN'S LAND за най-добър балкански филм. Може би сте го забелязали като любопитен турист във филма „Цирк Колумбия“ на Данис Танович, ако не, със сигурност ще го видите на сцената по време на финалната церемония на СФФ 2012.

МЕЖДУНАРОДЕН КОНКУРС

Историите са живи, когато се помнят

Бразилия-Франция-Аржентина, 2011, 98 мин
Реж. Жулия Мурат

„Историите са живи, когато се помнят“ е вторият филм на Жулия Мурат. Главната героиня в него – Магдалена, живее в призрачното село Жотуомба със спомените за миналото и за покойния си съпруг. Всяка сутрин тя пече хляб за старото кафене

на Антонио. Прекосява железопътната линия, по която от години не е минавал влак. Почивта портата на заключеното гробище и слуша проповедта на свещеника. Един ден обаче в селото се появява младата фотографка Рита и извежда Магдалена от унеса ѝ.

Жулия Мурат е родена през 1979 г. в Рио де Жанейро. Завършва университета по графичен дизайн в Рио де Жанейро и филмовото училище „Дарси

Рибейро”, специалност сценаристика. Жулия Мурат е снимала късометражни филми, експериментални видеоклипове, реклами и видеоинсталации. Има дългогодишен опит като монтажист, асистент-режисьор и асистент-оператор.

Гледайте днес от 21.00 ч. в Дома на киното

Сънят на Адалберт
Румъния, 2011, 101 мин
Реж. Габриел Ахим

Сред участниците в международния конкурс на тазгодишния София Филм Фест е черната комедия „Сънят на Адалберт“ (Румъния) на младия румънски режисьор Габриел Ахим.

Във филма си Ахим проследява съдбата на мършав отговорник по техническата безопасност в рамките на един съдбоносен ден през 80-те години на XX век. Благодарение на своя оптимизъм, опортюнизъм и живо чувство за хумор непривлекателният Юлика балансира успешно в малкото пространство на своята свобода между постоянните претенции на веч-

но разтревожената си жена и различните капани в държавната служба.

За Габриел Ахим това е първи пълнометражен филм, който му носи специалната награда за дебют в Талин '11. Роден е през 1975 г. в Румъния. Завършва кинорежисура в Националния университет за театър и кино в Букурещ. В продължение на 10

години работи като специалист по човешки ресурси и консултант, докато през 2004 г. става режисьор и продуцент. Написал, продуцирал и режисирал е два късометражни филма („Saga“, 2006, и „Bric Brac“, 2008), които са отличени на местни и международни фестивали.

Гледайте утре от 18.30 ч. в Дома на киното

Гледам всякакъв тип кино...

>> 1 стр.

Човешкото лице е най-хубавият пейзаж на света, сподели Нури Билге Джейлан в десетминутното интервю. И разказа още за разходката си из искърското дефиле, за сина си и за дългите снимачни периоди на неговите филми.

на вътрешната страна на едната вратичка имаше разлепени портрети на комунистическите лидери – Тодор Живков, Ленин, Брежнев, Сталин, Хрушчов. Замислих се за всичките тези портрети и липсващия образ на човека, който ги е колекционирал.

Впрочем как търсите актьорите, с които работите, имате ли предварителни идеи за лицата и типологията им?

Да, фантазирам си определени типажки и винаги съм се взирали в лицата на хората. Но когато подготвям филм, се опитвам да не фиксирам типажки, по които да търся актьорите. Единственият персонаж от филма, за когото търся един конкретен тип физиономия, беше ролята на убицеца. Повече от месец работих само върху подбора на актьорите, нетипично дълго за стандартна продукция. Снимките трябваше да започнат през зимата, а това е труден период за кастинг, тъй като повечето

Имало едно време в Анадола

актьори са заети със снимките на сериали. Изобщо при мен снимачният период е особено време.

Разкажете ни повече за периода на снимките „Имало едно време в Анадола“.

Снимките продължиха 11 седмици. Давам си сметка, че във всичките ми пълнометражни филми снимачният период е един и същ – 11 седмици. Зная, че това не е типичен снимачен период – прекалено дълъг е. Налага ни се да чакаме определени състояния на времето, небето и дневната светлина с дни. В „Имало едно време в Анадола“ имах нужда от мрачно, облачно време, с вятър, с дъжд, включително и през нощта. За щастие в тази продукция бяхме значително по-добре подготвени

и успяхме да се справим добре с приумиците на времето. Установявам с радост, че с екипа ми ставаме все по-подготвени, прецизираме предварително диалога, изобщо текста и детайлите по сценария. А и имах на разположение доста по-голям екип – около 70 души.

На какво се основаваше решението Ви да преминете от фотографията в киното?

Повярвах в киното като средство за изследване и вглеждане надълбоко в тъмната и необяснима страна на човека, тя е тази, която ме вълнува в изкуството, чрез нея откривам истината. Дадох си сметка, че като фотограф съм бил изобретателен, но не и реалистичен, а стремежът ми като човек бе да се справя с реалността, да я разбира.

Признавате, че не гледате собствените си филми, а кои са филмите, които обичате да гледате?

Гледам всякакъв тип кино, но като зрител обичам най-много филмите за деца. За това може би принос има моят малък син. (Смях.) С него гледаме много детски филми, наблюдавам емоциите му. Да ви призная, често се опитвам да си спомня как съм възприемал света през детските си очи и намирам много общо с въображението и идеите ми в киното. Мечтая си хората да гледат филмите ми така, все едно попадат на тази история, на тези лица за първи път, наивно и непредубедено и с очакване като деца.

ФИЛМИТЕ ДНЕС

ФРЕНСКИ ИНСТИТУТ

19.00 Най-щастливото момиче на света

The Happiest Girl in the World, 100'

21.00 Вторник след Колега

Tuesday after Christmas, 99'

EURO CINEMA

18.15 А нощем танцуват

At night they dance, 80'

19.45 Историята на един мъж

A Man's Story, 98'

21.45 Да живеят

противоположностите
Long Live the Antipodes!, 108'

ПАРТИ ЗОНА

Иван Милев познат още като ShakerMaker е български DJ, организиращ събитията Britspotting. Погборът му на музика е от световната инди рок сцена, но най-вече от британското течение "брит поп". Доброто настроение е гарантирано с неговата музика!

Днес от 21.30 ч. в Matti'D – Britspotting - DJ ShakerMaker

АКЦЕНТ

ВЕЧЕР НА ГЕОРГИ СТОЯНОВ

Георги Стоянов е роден на 27 юли 1936 г. в Москва, където най-напред завършва инженерна специалност. След това заминава за Париж, където учи кинорежисура и режисура на монтажа (1961-1963). От 1963 г. в продължение на 4 години е режисьор в Студията за художествено-документални филми. От

1967 г. е режисьор в Студията за игрални филми "Бояна". Основател и първи председател е на Кабинета на младите филмови дейци (1969).

Днес той е председател на Съюза на българските филмови дейци (за втори път; преди това е заемал поста от 1983 до 1992). Бил е и заместник-председател на БНТ, 1990; заместник-министър на културата, 1995-96; съветник по културата към Посолството на България във Вашингтон, 1996-1997.

Георги Стоянов е член-основател на Първата световна асамблея на кинорежисьорите във Фуншал, остров Мадейра, 1980. Участва в Конференцията на Европейския парламент в Страсбург, посветена на съдбата на европейското кино, 1992; в Генералните асамблеи на FERA във Франция, в Германия, в Чехословакия, в Унгария; в V сесия на Министерството на фран-

кофонията в Париж; в Колоквиума "Към Европейското кино на XXI век" в Страсбург.

Георги Стоянов е режисьор на игралните филми „Дрямка“, „План“, „Случаят Пенлеве“, „Птици и хрътки“, „Трета след слънцето“, „Къщи без огради“, „Щурец в ухото“, „Пантелей“, „Прозорецът“, „Константин Философ“ (игрална версия и ТВ сери), „Брачни шегички“, „Онова нещо“, както и на документалните „Жеко Манолов“ и „Павлето“, включително и на анимационния „С изкуство, не със

сила“.

За творческите си постижения е носител на множество национални и международни фестивални награди, както и на държавни отличия, като „Златен век“, 2006, на Министерството на културата.

През 2011, в годината на своя 75-и юбилей, Георги Стоянов публикува своя монументален роман „Ваучер Калифорния-Гулаг“, в който разказва за съдбата на своя баща. Книгата е изключително драматична и през погледа

на сина са предадени чувства, емоции и преживявания на основателя на сърдечно-съдовата хирургия у нас Коста Стоянов, който прекарва от 1937 до 1945 г. в „Гулаг“. Бащата на Георги Стоянов споделя: „Онова, което ме крепи в нашето битие, е надеждата, че с личното си време мога да спася цели периоди от живота на хората, които лекувам“. Да посветиш част от себе си в служба на хората – това е най-висшето човешко достойнство...

Един от най-известните и харесвани филми на Георги Стоянов е „Щурец в ухото“. Филмът разказва историята на двама души, решили да се преместят от селцето в града. За тях това преместване се оказва голямо преживяване, повод за преценка на досегашния им живот и бъдещите им планове. В този български роуд муви двамата герои изминават много малко разстояние, а по-скоро пътят се движи около тях и им предоставя различни житейски съдби. С особено запомнящи се роли впечатляват Павел Поппандов и Стефан Мавродиев.

Филмът „Щурец в ухото“ ще бъде представен лично от Георги Стоянов днес от 18.00 ч. в кино „Одеон“.

СПЕЦИАЛНА ПРЕМИЕРА

„ИСПАНИЯ“ НА ДИМИТЪР ДИНЕВ

„Испания“ е копродукция на Австрия и България. Продуцент от българска страна е Димитър Гочев, „Камера“. Димитър Динев е сценарист на филма заедно с режисьорката Аня Соломоновиц. Филмът беше едно от най-коментирани заглавия на изминалия Берлински кинофестивал и бе единственият филм с българско участие на престижния кинофорум. „Испания“ разказва 4 истории на хора, търсещи своето щастие: чужденец, ненадейно блокиран в Австрия, който опитва всичко, за да стигне до първоначалната си дестинация – Испания; реставраторка, която е в конфликт с бившия си съпруг; съпругът ѝ, полицейски служител, който наднича в личния живот на смесени семейни двойки; и пристрастен към хазарта мъж, търсещ помощ от съмнителна финансова институция. Тези истории, които на пръв поглед нямат много общо помежду си, разказват за настоящето, тук и сега, когато на дневен ред е трафикът на хора, но също и за строгите имиграционни закони, и

за пристрастяването към хазарта, дълговете и кризисните бизнес сделки от всякакъв вид. Младата режисьорка Аня Соломоновиц, за която „Испания“ е пълнометражен дебют, умело използва цветовете, за да ни покаже, че не всичко е толкова реално – повечето каури са заснети в кафяви, жълти и червени тонове, всичко сякаш се къпе в златна светлина. Но божественото сияние е измамно – точно толкова, колкото и златният воал, който обгръща двама влюбени и бързо изчезва заедно с любовта...

Димитър Динев е роден през 1968 г. в Пловдив. Завършва немска езикова гимназия, а през 1990 г. емигрира във Виена, където учи филология и руска филология. Пише белетристични и драматургични произведения на немски. Първата му книга с разкази носи заглавието „Нагписът“ (Die Inschrift) и е посрещната много добре от критиката, а първият му роман, семейната сага „Ангелски езици“ (Engelszungen), е сред немскоезичните литературни сензации на 2003 г. Динев е носител на различни награди, сред които реномираният приз „Адалберт фон Шамисо“ на фондация „Роберт Бош“. Книгите му достигат масови тиражи в Австрия и Германия. Последната издадена е сборникът с разкази „Светлина над главата“ (Ein Licht über dem Kopf). Пиесата му „Кожа и небе“, чиято премиера на немски език е на 5 декември 2006 в театър „Рабенхоф“, получи наградата „Аскеер“ за българска драматургия през 2007. Автор е и на пиесите „Къщата на съдията“ (Включена в програмата на „Бургтеатер“ за театралния сезон 2006-2007) и „Душата – това деликатно нещо“, която се играе през театралния сезон 2008-2009 във „Фолкстеатер“.

Гледайте днес от 18.30 ч. в кино „Люмиер“

ФИЛМИТЕ УТРЕ

КИНО ЛЮМИЕР

16.00 Кецове / Sneakers, 111'
18.30 Да ти напълни гушата
May it Feel Your Soul, 54'

20.30 Торинският кон
The Turin Horse, 146'

ДОМ НА КИНОТО

13.30 Фиш енд чипс / Fish'n'Chips, 101'
к/м: Сутрин / Morning, 15'
16.00 Поколение П / Generation P, 112'
к/м: Адаптация / Adaptation, 3'
к/м: Merci, 8'
18.30 Сънят на Адалберт / Adalbert's Dream, 101' к/м: Олег Тянков - художникът живописец
Oleg Tiankov - The Painter Indeed, 23'
21.00 Свещената крава / Father, Son and The Holy Cow, 90' к/м: Жълто куче / Yellow Dog, 27'

CINEMA CITY

19.00 Супер дерби / SuperClassico, 99'
21.15 Бруелни хълмове
Wuthering Heights, 124'

Да започнем с героите – те съществуваша ли от самото начало, или бяха създадени по време на снимките?

Стефани Капетанидес: Мисля, че и едното е вярно, и другото. Феликс има много богато въображение, което създаде героите, но той се вдъхновяваше и от самите нас, докато заснемахме филма. Това е филм, вдъхновен до голяма степен от човешкото присъствие и поради това е толкова човешки.

Героинята на Стефани се

казва Европа, другият главен персонаж носи странното име Бомбър. Тя е францужойка, а той германец. Когато обаче всеки един от тях се опитва да обясни етимологията на името си на другия, и двамата стигат до заключението, че е прекалено сложно да се обясни на английски...

Феликс Щинц: Този диалог за мен беше дар от самите персонажи. Имаме германец, който говори английски с неохота, имаме францу-

Феликс Щинц:

„ИМАХ ПРЕКРАСНИ ГЕРОИ“

Безспорно един от най-силните филми в Международния конкурс, „Куклата, Шишко и аз“ на режисьора Феликс Щинц е филм, който има за фокус едни трогателни до навизъм човешки типаж, каквито, за жалост, все по-рядко срещаме и в киното, и в реалния живот. Връзката със златните години на нямото кино е очевидна (едният от героите дори наистина не говори). По някакъв начин бихме могли да използваме за сравнение и героите на Каурисмаки, с уговорката, че у героите на Щинц отсъства онази студенина, която е характерна за Каурисмаки. Дори напротив, целият филм е изпълнен с топлина и едновременно може да ви разсмее и разплаче. Със Стефани Капетанидес и Тоби Б. режисьорът е работил и преди в късометражните си филми, така че можем с чиста съвест да говорим и за един брилянтно сработен екип. Още: прекрасен музикален бекграунд, типичните за един „роуд муви“ странни траектории... и останалото ще го видите: то е магията на киното.

зойка, която не говори много добре английски. Освен това тя е сляпа. И единственият човек от тримата главни герои (Шишкото), който разбира и френски, и английски и би могъл да им превежда, не може да говори. Имаме една твърде необичайна ситуация, в която обаче всички сме попадали в живота си – ситуацията, в която искаш да кажеш нещо на човека до теб, но не намиращ думите. В това е и чарът на историята на филма.

Чарът, който примирява абсурда и логиката на цялата ис-

тория...

СК: Това си е просто светът на Феликс. И дори абсурдното да не е било цел и намерение на филма, то си съществува някъде там (посочва главата му – б.а.).

ФЩ: Много лесно се получи. Аз просто имах тези прекрасни герои – те са първични в историята и са такъв тип характери, които много лесно биха могли да се подхлъзнат към света на абсурдното. В същото време „Куклата, Шишко и аз“ е един много сериозен филм.

Един такъв филм сигурно

се снима по много необичаен начин...

СК: Истината е, че преди да прочета сценария, Феликс не ни даваше много разяснения. За мен образът, който трябваше да презедам, беше един вид мистерия. Знаех, че трябва да изиграя сяло момиче, което се казва Европа, и толкова... После на една от репетициите с Бомбър нещата тръгнаха от само себе си. И тогава в един момент пристигна и готовият сценарий и ние директно скочихме във филма.

ФЩ: Да, интересно се получи, защото, докато обсъждахме филма, Стефани беше в Гърция, а аз в Германия. После се събрахме за известно време всички в Германия – със Стефани, Тоби Б. (Бомбър) и Матиас Шойринг (актьора, играещ Бруно, Шишкото), и импровизирахме доста от сцените с пътуването. За Бомбър почти нямаше нужда от репетиции, защото 80% от това, което виждате във филма, си е самият той. После Стефани отиде отново в Атина, където, наблюдавайки слепите деца на улицата, изгради походката и държанието си за филма. Едновременно с това обаче нейната героиня не е типично сляпо момиче – не носи тъмни очила, облечена е в ярки цветове...

СК: Във филмите, в които участвам, аз играя много с очите си и именно затова тази роля беше голямо предизвикателство за мен.